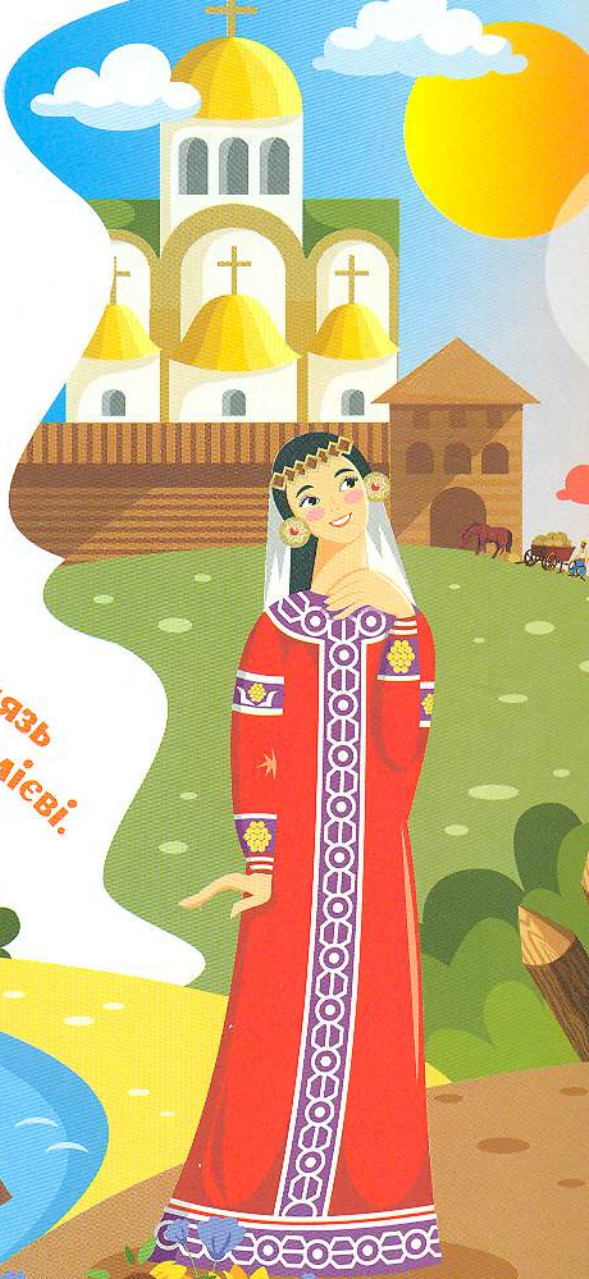

Кирило Кожум'яка

Колись був у Києві князь, а біля Києва — Змій, і щороку посилали тому Змієві данину — або молодого парубка, або дівчину.

Дійшла черга вже й до дочки самого князя.

*Нічого не поробиш, послав князь
свою дочку як данину Змієві.*

А дочка була така хороша, що Змій одразу закохався в неї. Прилестилась дівчина до нього та й питає:

— **Чи є на світі
такий чоловік,
щоб тебе подужав?**

— Є такий — у Києві, над Дніпром. Кирило Кожум'яка на ймення. Як вийде він на Дніпро мочити кожї, то дванадцять разом несе мочить, а я тоді чіпляюся за них, чи витягне-то він кожї разом зі мною? А йому байдуже: як поцупить, то й мене з ними трохи на берег не витягне.

**Тільки того чоловіка
мені й страшно.**

Князівна запам'ятала це й думає: як би їй звісточку додому подати й на волю до батька дістатись? А при ній був тільки один голубок. Думала-думала, а далі й написала до батька: «Є у вас, тату, в Києві чоловік, на ймення Кирило, на прізвище Кожум'яка. Запитайте, чи не схоче він зі Змієм побитися, чи не визволить мене з неволі! Благайте його, таточку, і словами, і подарунками! Я за нього і за вас буду довіку молитися».

